

barth. Han gaar her hele Dagen saa ubeskæftiget. Vil du ikke følge med ham ud til Kristen Madsens? De har der det nye Damp-Tærskværk i disse Dage. Det vil more ham. Han har saa megen Interesse for den Slags Ting.“

„Men der er jo saa mange Mennesker ved en saadan Lejlighed.“

„Ja, netop derfor. Desmere er der for Drengen at se paa. Og, dersom du kan, forklar ham saa Maskinens Indretning. Han var saa optaget af den, da den forleden kørte her forbi. Men jeg kunde jo ingen rigtig Besked give ham.“

„Ja ja, jeg skal gøre det.“

Da han en Timestid efter kom tilbage, tog han straks fat paa Forberedelserne til sin Rejse. Men da han vilde hente Kufferten ned fra Loftet, var det, som om en usynlig, spøgelseagtig Haand holdt ham tilbage. Det var dog kun en rent forbigaaende Fornemmelse. En anden og stærkere Angst drev ham ud mod Livets Røre. Han følte, at han stod ved sin Livsbanes sidste Korsvej. Lykkedes det ham ikke nu at flygte bort fra sig selv og sit Tung-sind, vilde Rimelt blive hans Grav.

*

*

*

Per havde kun været i København een Gang efter at han for mere end seks Aar siden var flyttet bort fra Byen. Et halvt Aars-tid efter Bryllupet havde Inger og han gjort en Fornøjelsesrejse derover og opholdt sig der et Par Uger; men allerede dengang havde han følt sig fremmed og utilpas i den store By. Larmen paa Gaderne, de klamme Hotelsenge, Restaurationsmaden, Drik-kepengene, de store Afstande og saa dette altid at skulle være i Søndagstøjet og bære Handsker og være friseret, hvad Inger bestemt havde fordret, det havde efter faa Dages Forløb faaet ham til at længes hjem til sine smaa, stille Stuer og Landlivets Utvungenhed.

Det gik ham ikke stort anderledes dennegang. I de allerførste Dage var han dog en hel Del optaget af den store Udvidelse, Byen havde faaet i Løbet af de senere Aar. Han var straks den første Morgen ude for at se paa det nye Havneanlæg, der nu var under Arbejde, senere gennemstrejfedes han de nyere Bydele